

Unessa meren aallot jähmettyivät metallipanssariksi. Kävelin metalliksi muuttuneen meren päällä ja näin kuinka rannat katosivat ja jäljelle jäi auringonlailla häikäisevä panssari. Kävelin metallimeren päällä muutaman sekunnin, ja huomasin että oli kulunut tuhansia vuosia. Taitoin siitä palan metallia ja kaiversin siihen nimesi. Kaukana horisontissa näen hahmosi. Nopeasti siirryn lähemmäksi sinua. Olin muuttua metalliksi, mutta meri antoi vielä mahdollisuuden kävellä meren päällä. Lähellä sinua näen ja ymmärrän tarkoituksen. Olit rakentanut metallimeren päälle talon, jossa tuhannet valkoiset lakanat heiluvat kuin liput ilman ääntä. Kevyt tuulenvire heiluttaa tuhansia lakanoita talosi terasseilla, ikkunoissa ja ovissa, ja ne tervehtivät minua. Tunnen pehmeytesi ja metallin kovuuden. Meri oli ollut tuhansia vuosia metallia, mutta nyt se liikkuu ja synnyttää aaltoja, jotka kulkevat lävitsemme. Aallot ovat puhdasta rakkautta, eikä rantoja enää ole. <https://www.youtube.com/watch?v=cDrVEVmPftE> Uneni vie meitä kohti määränpäättä. Aallot jähmettyvät takaisin metallipanssariksi. Olimme tulleet osaksi metallimerta ja valtavaa rakkautta, jota siitä lähti. Jäljelle jäi vain rakkautta, joka ei koskaan katoa.